

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 16/2021-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 19. januára 2021 v senáte zloženom z predsedu senátu Rastislava Kaššáka a sudcov Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a Miloša Maďara predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť sťažovateľky obchodnej spoločnosti [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej [REDACTED] [REDACTED], v mene ktorej koná konateľ a advokát [REDACTED], vo veci namietaného porušenia čl. 13 ods. 1 písm. a) Ústavy Slovenskej republiky, základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 4 ods. 1, 3 a 4 Listiny základných práv a slobôd, základných práv podľa čl. 36 ods. 1 a čl. 37 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd „*postupom Okresného súdu*“ a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDACTED],
o d m i e t a .

Odôvodnenie:

I.

Stážnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 14. septembra 2020 doručené podanie obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“) označené ako „*Sťažnosť v zmysle čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky*“ (ďalej len „ústavná sťažnosť“), ktorým namieta porušenie čl. 13 ods. 1 písm. a) Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy, čl. 4 ods. 1, 3 a 4 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), základných práv podľa čl. 36 ods. 1 a čl. 37 ods. 3 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) „*postupom Okresného súdu*“.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a priloženej prílohy vyplýva, že sťažovateľka (žalobkyňa) sa žalobou proti obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalovaná“), domáhala zaplatenia sumy 717 647,35 € s príslušenstvom z titulu náhrady škody, ktorá mala vzniknúť sťažovateľke ako dodávateľke elektrickej energie v dôsledku porušenia povinnosti žalovanej ako prevádzkovateľa distribučnej sústavy v procese registrácie zmeny dodávateľa elektrickej energie a zmeny bilančnej skupiny vo vzťahu k akciovej spoločnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „odberateľka“), na odbernom mieste špecifikovanom v žalobe, po ukončení zmluvy o združených službách dodávky elektriny uzatvorenej medzi sťažovateľkou a odberateľkou k 28. februáru 2010.

3. Okresný súd Žilina (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom č. k. 38 Cb 93/2013-611 z 2. októbra 2018 žalobu v celom rozsahu zamietol. Z odôvodnenia uvedeného rozhodnutia vyplýva, že okresný súd so zreteľom na obchodnoprávny charakter vzťahov medzi sporovými stranami ako podnikateľmi v oblasti elektroenergetiky žalobou uplatnený nárok

posudzoval podľa úpravy náhrady škody obsiahnutej v § 373 a nasl. Obchodného zákonníka, podľa ktorej bolo povinnosťou sťažovateľky preukázať predpoklady zodpovednosti za škodu na strane žalovanej, ktorými sú porušenie povinnosti žalovanou, vznik škody na strane sťažovateľky a príčinná súvislosť medzi porušením povinnosti žalovanou a vznikom škody na strane sťažovateľky.

3.1 Podľa okresného súdu v danom prípade došlo len k splneniu prvého predpokladu zodpovednosti za škodu tým, že proces zmeny dodávateľa elektriny spojený so súčasťou zmenou tzv. bilančnej skupiny odberateľa vo vzťahu k dotknutému odbernému miestu žalovaná nerealizovala správne (hoci v dôsledku systémovej chyby) a za také porušenie povinnosti zo záväzkového vzťahu so sťažovateľkou nesie objektívnu zodpovednosť. Zostávajúce dva predpoklady zodpovednosti za škodu sťažovateľka nepreukázala. Sťažovateľka nepreukázala rozsah uplatnenej škody, keďže ňou predložené faktúry nepreukazujú vznik škody, len celkový objem ňou nakúpenej energie na krátkodobom trhu s elektrinou. Sťažovateľka nepreukázala, že od 1. marca 2010 do 31. januára 2013 nakúpila navyše tvrdený objem elektriny v príčinnej súvislosti s tým, že v údajoch o jej bilančnej skupine pre účely zúčtovania odchýlky bolo nesprávne zaradené aj odberné miesto odberateľky. Sťažovateľka nešpecifikovala konkrétne množstvo elektriny, ktoré musela dokúpiť na účel minimalizácie odchýlky, ktorá mala vzniknúť v príčinnej súvislosti s tvrdeným porušením povinnosti žalovanou na účel zníženia inak nešpecifikovanej platby za odchýlku k dotknutému odbernému miestu, len ho stotožňovala so spotrebou daného odberného miesta. Sťažovateľka nepreukázala reálne vynaloženie nákladov na odchýlku ani to, že vynaloženie tvrdených nákladov je v príčinnej súvislosti s porušením povinnosti žalovanou.

3.2 Pokiaľ sťažovateľka navrhla, aby okresný súd vyžiadal odborné vyjadrenie od odborne spôsobilej osoby podľa § 206 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“), okresný súd ho z dôkazného hľadiska nepovažoval za spôsobilé preukázať sťažovateľkou uvádzaný skutkový základ uplatneného nároku na náhradu škody ani príčinnú súvislosť s tvrdeným porušením povinnosti žalovanou. Ak nebol daný a preukázaný skutkový základ vzniku tvrdenej škody v sťažovateľkou uvádzanej výške a príčinná súvislosť medzi tvrdenou výškou škody a porušením povinnosti žalovanou, tak nebol ani dôvod na stanovenie uplatnenej škody postupom podľa § 264 ods. 1 CSP, t. j. odhadom.

4. Na základe odvolania sťažovateľky Krajský súd v Žiline (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom č. k. 13 Cob 29/2019-702 z 19. júna 2019 potvrdil podľa § 378 ods. 1 a 2 CSP rozsudok okresného súdu ako vecne správny. Krajský súd sa pritom zásadne stotožnil s odôvodnením rozhodnutia okresného súdu a námietky sťažovateľa týkajúce sa nesprávneho procesného postupu vyhodnotil ako nedôvodné vrátane vyslovenia záveru k sťažovateľovej požiadavke na vyžiadanie odborného vyjadrenia podľa § 206 CSP. Krajský súd vysvetlil i podstatu práva na spravodlivý proces a skonštatoval, že nedošlo ani k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci.

5. Proti rozsudku krajského súdu podala sťažovateľka dovolanie podľa § 420 písm. f) CSP, ktorého prípustnosť videla v tom, že okresný súd a krajský súd odmietli vykonať sťažovateľkou navrhovaný dôkaz formou odborného vyjadrenia podľa § 206 CSP, ako aj určiť výšku žalovaného nároku odhadom podľa § 264 ods. 1 CSP.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) uznesením sp. zn. 5 Obdo 14/2020 z 23. júna 2020 dovolanie odmietol podľa § 447 písm. c) CSP ako také, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné. So zreteľom na dôvody dovolania najvyšší súd v odôvodnení svojho rozhodnutia konštatoval, že v predmetnom konaní nedošlo k sťažovateľkou namietanej vade zmätočnosti uvedenej v § 420 písm. f) CSP.

6.1 Zdôraznil, že súd v konaní nie je viazaný návrhmi strán na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhov na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, sú vždy vecou súdu a nie sporových strán. Ak súd v priebehu konania nevykoná všetky navrhované dôkazy, resp. vykoná iné dôkazy na zistenie skutočného stavu, nezakladá to vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP, lebo to nemožno považovať za znemožnenie uplatnenia procesných práv, ktoré sporové strany mohli uplatniť a boli v dôsledku nesprávneho postupu súdu z nich vylúčené (obdobne R 125/1999, R 6/2000). Rovnako, pokiaľ by aj súd niektorý z vykonaných dôkazov vyhodnotil nesprávne, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu vecne nesprávne, čo však prípustnosť dovolania nezakladá. Procesnému právu sporovej strany navrhovať dôkazy zodpovedá povinnosť súdu nielen

o vznesených návrhoch (a dôkazoch) rozhodnúť, ale tiež, pokiaľ im nevyhoví, vo svojom rozhodnutí odôvodniť, z akých dôvodov tak neurobil. Okresný súd a krajský súd vo svojich rozhodnutiach uviedli dôvody, pre ktoré neakceptovali procesný návrh sťažovateľky na vyžiadanie odborného vyjadrenia podľa § 206 CSP, ako ani návrh sťažovateľky na určenie výšky nároku odhadom podľa § 264 ods. 1 CSP.

6.2 Vo vzťahu k procesnému návrhu sťažovateľky na vyžiadanie odborného vyjadrenia podľa § 206 CSP najvyšší súd navyše uviedol, že v posudzovanom prípade nevykonanie navrhnutého dokazovania odborným vyjadrením nemožno považovať za zásah do práva žalujúcej strany na spravodlivý proces aj preto, že sťažovateľka mala v celom konaní predchádzajúcom vykonaniu konečného rozhodnutia vytvorený dostatočný priestor na produkovanie návrhov, podaní, vyjadrení k plneniu svojej povinnosti tvrdenia a dôkaznej povinnosti a zamietnutie jej návrhu na dokazovanie odborným vyjadrením bolo riadne odôvodnené v rozhodnutiach okresného súdu a krajského súdu. Nebolo možné považovať za arbitrárne, ústavnoprávny rámec konania všeobecných súdov nedovoľene prekračujúce a spravodlivý proces narušujúce, zhodné odôvodnenie zamietnutia dôkazného návrhu sporovej strany okresným súdom a krajským súdom, že odborné vyjadrenie nemá nahrádzať povinnosť tvrdenia a dôkaznú povinnosť sporovej strany uplatňujúcej nárok a že pre dôkaz odborným vyjadrením podľa § 206 CSP sa najskôr vyžaduje existencia určitých skutočností (objektívne existujúcich faktov), ktoré si vyžadujú posúdenie odborne spôsobilou osobou (odborníkom).

6.3 Vo vzťahu k procesnému návrhu sťažovateľky na určenie výšky nároku odhadom podľa § 264 ods. 1 CSP najvyšší súd konštatoval, že použitie tohto ustanovenia, ktoré je systematicky zaradené medzi ustanovenia upravujúce rozhodovanie o trovách konania v rámci šiestej hlavy druhej časti Civilného sporového poriadku, v danom prípade nepripadá do úvahy, čo podľa jeho názoru vyplýva aj z odbornej právnickej literatúry (*Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha : C. H. Beck, 2016. s. 973.*).

6.4 Najvyšší súd poukázal aj na judikatúru ústavného súdu (II. ÚS 3/97, IV. ÚS 251/03, II. ÚS 197/07, III. ÚS 339/08), podľa ktorej do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov.

7. Sťažovateľka v odôvodnení ústavnej sťažnosti namieta, že „*postupom Najvyššieho súdu*“ boli zásadne porušené jej základné práva a slobody. Podľa jej názoru najvyšší súd po preskúmaní dovolania i dovolacích dôvodov dovolanie odmietol, pretože dospel k záveru, že v predmetnej veci nedošlo k sťažovateľkou namietanej vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP. Sťažovateľka je presvedčená, že uvedeným rozhodnutím najvyšší súd porušil jej „*základné právo na právnu istotu, ako aj právo na legitímne očakávanie*“, pretože keď sa dovolaním zaoberal a preskúmal ho z vecnej stránky, nemohol vysloviť záver o neprípustnosti dovolania a ako také ho odmietnuť. Zastáva názor, že „*odmietnutie dovolania z dôvodu jeho neprípustnosti predchádza vecnému preskúmaniu dovolania i dovolacích dôvodov*“. Poukazuje taktiež na skutočnosť, že najvyšší súd v písomnom vyhotovení uznesenia okrem spisovej značky predmetnej veci a pomeru hlasov, ktorým senát najvyššieho súdu rozhodol, neuviedol obsadenie senátu najvyššieho súdu.

7.1 Rovnaká skutočnosť, t. j. preskúmanie dovolania najvyšším súdom z vecnej stránky a jeho následné odmietnutie pre neprípustnosť viedlo podľa názoru sťažovateľky aj k porušeniu jej základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý súdny proces, keďže „*prípustnosť dovolania je charakterizovaná ako podmienka jeho vecného prejednávania, bez ktorej splnenia by nemalo byť dovolanie vecne posúdené a prejednané*“.

7.2 Sťažovateľka tvrdí, že uvedený postup najvyššieho súdu pri rozhodovaní o podanom dovolaní zakladá nerovnosť sporových strán, keďže po tom, ako sa najvyšší súd dovolaním zaoberal, mal vo veci rozhodnúť „*súladne so znením CSP*“. Sťažovateľka zastáva názor, že v predmetnom spore bola protistrane zo strany najvyššieho súdu zabezpečená nepomerne väčšia ochrana.

7.3 V petite ústavnej sťažnosti sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd nálezom vyslovil porušenie čl. 13 ods. 1 písm. a) ústavy, jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy, čl. 4 ods. 1, 3 a 4 listiny, základných práv podľa čl. 36 ods. 1 a čl. 37 ods. 3 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru „*postupom Okresného súdu*“, aby zrušil uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 5 Obdo 14/2020 z 23. júna 2020 a vec mu vrátil na ďalšie konanie a aby sťažovateľke priznal náhradu trov konania.

II.

Relevantná právna úprava a ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu

8. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

9. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

10. Podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

11. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania, a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc, b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37, c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom, d) ktorý je neprípustný, e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou, f) ktorý je podaný oneskorene, g) podľa § 42 ods. 2 písm. f), g), q) r), t) alebo písm. v), ktorý je zjavne neopodstatnený.

12. Podľa § 45 zákona o ústavnom súde ústavný súd je viazaný rozsahom a dôvodmi návrhu na začatie konania, ak § 89 alebo § 131a neustanovujú inak.

13. Ústavný súd, akceptujúc autonómiu vôle navrhovateľov, ak zákon o ústavnom súde vyslovene neuvedie inak, nemá možnosť rozhodovať *ultra petitem* a rozširovať individuálnu ochranu ústavnosti nad rámec, ktorý navrhovatelia požadujú (navrhujú). Taká možnosť tu nie je ani v prípade, že by zo skutkového stavu opísaného v návrhu na začatie konania vyplývali porušenia ďalších článkov ústavy alebo medzinárodných zmlúv o ľudských právach a základných slobodách podľa čl. 7 ods. 5 ústavy. Bez aktívneho prístupu navrhovateľov ústavný súd zásadne nie je oprávnený ani povinný prijímať výroky, ktorých sa navrhovatelia v petite nedomáhali, hoci by sa javili ako účinný prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd. Preto treba za osobitne dôležitú považovať náležitosť návrhu spočívajúcu v tom, že navrhovateľ musí uviesť, akého rozhodnutia sa od ústavného súdu domáha (m. m. III. ÚS 419/2018).

14. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje predovšetkým vo viazanosti petitom tohto návrhu, teda tou časťou sťažnosti (v konaní podľa čl. 127 ústavy), v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa od ústavného súdu domáha, čím zároveň vymedzí predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Takto vymedzený rozsah prieskumu ústavného súdu môže byť vo výnimočných okolnostiach modifikovaný (zvyčajne rozšírený) dôvodmi ústavnej sťažnosti (tak ako to *expressis verbis* vyplýva z § 45 zákona o ústavnom súde; pozn.), z ktorých ale musí zrozumiteľne vyplývať nespochybniteľný záujem sťažovateľa podrobiť ústavnoprávnemu prieskumu konkrétne a adresne vymedzené rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah (vymedzený predmetom, subjektom a inými, najmä časovými súvislosťami), na čo musí nevyhnutne vecne nadväzovať aj pregnantná súvzťažná ústavnoprávna argumentácia sťažovateľa. Jedine za kumulatívneho splnenia týchto podmienok je tak potom možné prekročiť petit ústavnej sťažnosti pri rešpektovaní ontologickej podstaty tohto ústavného inštitútu, potierajúc pritom prehnanú ústavnoprávnu solemnitú, ktorej dôsledky by mohli ohroziť materiálnu ochranu sťažovateľových základných práv a slobôd.

14.1 Ústavný súd tak zásadne môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označil za porušovateľa svojich práv. (m. m. IV. ÚS 415/09, IV. ÚS 355/09, II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05). Tvrdenie o porušení

iných práv, resp. iným subjektom uvedeným v odôvodnení sťažnosti mimo petit návrhu, ústavný súd považuje iba za súčasť argumentácie (III. ÚS 443/2017).

III.

Posúdenie veci ústavným súdom

15. Predmetom ústavnej sťažnosti je námietka porušenia čl. 13 ods. 1 písm. a) ústavy, základných práv sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy, čl. 4 ods. 1, 3 a 4 listiny, základných práv sťažovateľky podľa čl. 36 ods. 1 a čl. 37 ods. 3 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru „*postupom Okresného súdu*“, ktorý sťažovateľka bližšie nekonkretizuje, resp. neodôvodňuje. Vo vzťahu k okresnému súdu sa sťažovateľka od ústavného súdu nedomáha ani rozhodnutia podľa § 133 ods. 2 alebo 3 zákona o ústavnom súde.

16. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti nespochybňuje záver vyplývajúci z rozsudku okresného súdu č. k. 38 Cb 93/2013-611 z 2. októbra 2018, že nepreukázala dva predpoklady zodpovednosti za škodu na strane žalovanej, ktorými sú vznik škody na strane sťažovateľky a príčinná súvislosť medzi porušením povinnosti žalovanou a vznikom škody na strane sťažovateľky, ktoré viedli k zamietnutiu žaloby (bod 3).

17. Na preskúmanie rozsudku okresného súdu bol však príslušný krajský súd, ktorého právomoc predchádzala právomoci ústavného súdu poskytnúť ochranu právam sťažovateľky, čo aj urobil, keď rozsudkom č. k. 13 Cob 29/2019-702 z 19. júna 2019 potvrdil podľa § 378 ods. 1 a 2 CSP rozsudok okresného súdu ako vecne správny (bod 4).

18. Na základe uvedených skutočností ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky v časti, ktorou namieta porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy, základných práv podľa čl. 36 ods. 1 a čl. 37 ods. 3 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru „*postupom Okresného súdu*“, odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí a podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

19. Pokiaľ sťažovateľka v ústavnej sťažnosti namieta porušenie čl. 13 ods. 1 písm. a) ústavy a čl. 4 ods. 1, 3 a 4 listiny, ústavy ústavný súd uvádza, že tieto neformulujú žiadne základné právo ani slobodu účastníka konania, preto ústavný súd nemôže v konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy vysloviť ich porušenie (m. m. I. ÚS 7/2010, I. ÚS 518/2013). Z uvedeného dôvodu ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

20. Sťažovateľka v petite ústavnej sťažnosti navrhuje, aby ústavný súd nálezom zrušil uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 5 Obdo 14/2020 z 23. júna 2020 a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Vo vzťahu k najvyššiemu súdu sa sťažovateľka od ústavného súdu nedomáha rozhodnutia podľa § 133 ods. 1 zákona o ústavnom súde. V odôvodnení ústavnej sťažnosti sťažovateľka najvyššiemu súdu vytýka, že vzhľadom na to, že sa dovolaním zaoberal po vecnej stránke, nebol naplnený dôvod odmietnutia dovolania podľa 447 písm. c) CSP (body 7 až 7.2). Okrem toho sťažovateľka zastáva názor, že protistrane bola zo strany najvyššieho súdu zabezpečená nepomerne väčšia ochrana (bod 7.3).

21. Okrem toho, že tieto námietky sťažovateľky nemajú v rozhodnutí najvyššieho súdu oporu a nemajú oporu ani v procesných predpisoch, ústavný súd, ako už bolo uvedené v bodoch 13 a 14, nemá v konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy *ex officio* prieskumnú právomoc, t. j. nemá oprávnenie bez námietky sťažovateľa *en bloc* preskúmať napádané rozhodnutie (opatrenie či iný zásah) a iniciatívne vyhl'adávať prípadné ústavne neudržateľné pochybenia. Na meritórne konštatovanie o porušení sťažovateľom označených práv a slobôd nepostačuje tvrdenie sťažovateľa bez jeho konkretizácie v interakcii s napádaným rozhodnutím, opatrením, prípadne iným zásahom (m. m. I. ÚS 245/2018).

22. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názormi najvyššieho súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí

rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom sporových strán vrátane ich dôvodov a námietok.

23. Na záver ústavný súd pripomína, že podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov v znení neskorších predpisov advokát je povinný pri výkone advokácie postupovať s odbornou starostlivosťou, ktorou sa rozumie, že koná čestne, svedomito, primeraným spôsobom a dôsledne využíva všetky právne prostriedky a uplatňuje v záujme klienta všetko, čo podľa svojho presvedčenia považuje za prospešné. Pritom dbá na účelnosť a hospodárnosť poskytovaných právnych služieb. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom (m. m. I. ÚS 566/2015).

24. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľky uvedenými v petite nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. januára 2021

Rastislav Kaššák
predseda senátu